

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **J. D.**, nar. ..., bytem U S. 163, N. B., proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2016, č. j. 570 420 2592/315-TV,

t a k t o:

- I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6. 10. 2016, č. j. 570 420 2592/315-TV se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě a doplněnou ve lhůtě stanovené soudem se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí žalované ze dne 18. 5. 2016, č. j. R-18.5.2016-425/5704202592. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a článku II. bod 3 věta první zákona č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon o důchodovém pojištění, rozhodnuto, že žalobci od 5. 10. 2015 náleží invalidní důchod pro invaliditu II. stupně, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa (dále jen „OSSZ“) ze dne 23. 3. 2016 nešlo od 5. 10. 2015 u žalobce o invaliditu I. stupně dle § 39 odst. 2 písm. a), ale o invaliditu II. stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, když z důvodu nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 60 %. Žalovaná napadeným rozhodnutím změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že výrokem I. invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně zvýšila od 19. 8. 2015 na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně a výrokem II. snížila invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně od 18. 11. 2016 na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.

Žalobce žalobou napadl výrok II. napadeného rozhodnutí žalované. Namítal nesprávné posouzení svého zdravotního stavu a odkazoval na lékařskou zprávu MUDr. E. H. Nesouhlasil s rozhodnutím, že od 16. 8. 2016 v jeho případě již nejde o invaliditu III. stupně, ale jen o invaliditu II. stupně. Tvrdil, že se jeho zdravotní stav od 16. 8. 2016 vůbec nezlepšil, pracovní schopnosti jsou stále snižované o 70 %.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem a proto je v takovém případě rozhodnutí závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve věci navrhla provést důkaz posudkem příslušné komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“).

Z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Od 22. 6. 2006 byl žalobci přiznán plný invalidní důchod. Dne 8. 8. 2007 došlo ke změně na invaliditu částečnou, částečný invalidní důchod byl přiznán od 18. 10. 2007. Od

1. 1. 2010 žalobce pobíral invalidní důchod pro invaliditu I. stupně.

Dne 23. 3. 2016 byla u žalobce provedena lékařkou příslušné okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) kontrolní prohlídka ve smyslu § 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Lékařka OSSZ vyšla ze zdravotnické dokumentace předložené ošetřující praktickou lékařkou MUDr. L. Š., zprávy neurochirurgické ambulance Krajské nemocnice Liberec vypracované MUDr. J. H. dne 5. 10. 2015, propouštěcí zprávy z rehabilitačního oddělení Nemocnice s poliklinikou Česká Lípa - hospitalizace ve dne 24. 8. - 1. 9. 2015, popisu ETG vyšetření plic vypracovaným MUDr. D. dne 10. 8. 2015, spisové dokumentace oddělení lékařské posudkové péče OSSZ a profesního dotazníku ze dne 15. 2. 2016. Lékařka konstatovala, že u žalobce došlo od 5. 10. 2015 ke změně stupně invalidity, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 60 %. Nejde již o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, ale o invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu E, položce 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 50 %. Vzhledem k vlivu využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace se podle § 3 odst. 2 citované vyhlášky se tato hodnota zvyšuje o 10 %, celkově činí 60 %.

S ohledem na závěry zmíněného posudku vydala žalovaná dne 18. 5. 2016 rozhodnutí, kterým žalobci od 5. 10. 2015 přiznala invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a článku II. bodu 3 zákona č. 220/2011 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal námitky. V řízení o námitkách byl zdravotní stav žalobce posouzen lékařkou žalované dne 23. 8. 2016, žalobce byl jednání přítomen. Posudková lékařka žalované došla k závěru, že od 19. 8. 2015 do 15. 8. 2016 bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti zdravotní postižení srovnatelné se zdravotním postižením uvedeným v kapitole XIII., oddílu E, položce 1d přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 70 %. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění. Od 16. 8. 2016 je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu E, položce 1d přílohy k vyhlášce 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 60 %. Posudková lékařka hodnotila pooperační období u žalobce jako těžké funkční postižení s trvalým funkčním významným neurologickým nálezem. V průběhu rekonvalescence se neurologický topický nález postupně zlepšil a stabilizoval. Stabilizace zdravotního stavu dle lékařky žalované vyplývá z aktuálně doloženého neurologického vyšetření MUDr. H. ze dne 16. 8. 2016. Od 16. 8. 2016 je stav žalobce na rozhraní středně těžkého až těžkého funkčního postižení, a to zejména pro evidentní hypotrofie levého stehna a pravého bérce, nejistotu při chůzi o širší bázi, samotné parézy se nejeví výrazně těžké, v sedě nedá nohu přes nohu bez dopomoci horních končetin, má omezeny některé denní aktivity. Míra poklesu pracovní schopnosti proto hodnocena od 16. 8. 2016 nadále jako těžká dle kapitoly XIII., odd. E položky 1d, ale spíše při dolní hranici procentního rozmezí, pro dělnické povolání zvolena středová hodnota 60 %. Pro zvolení číselné hodnoty míry poklesu pracovní schopnosti na horní hranici procentního rozmezí nemá dle lékařky žalované žalobce závažné parézy se závažnými poruchami svěračů.

Ze závěru tohoto lékařského posudku žalovaná vyšla při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým prvostupňové rozhodnutí změnila tak, že od 19. 8. 2015 se výše invalidního důchodu žalobce zvyšuje na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně a od 18. 11. 2016 se snižuje na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Žalovaná konstatovala, že vzhledem k druhé operaci v oblasti bederní páteře a dělnickému povolání byla k rekonvalescenci vhodná dlouhodobá rehabilitace. Pooperační období hodnoceno jako těžké funkční postižení s trvalým funkčním významným neurologickým nálezem, kdy v průběhu rekonvalescence se postupně zlepšil a stabilizoval neurologický topický nález. Míra poklesu pracovní schopnosti proto již od operace dne 19. 8. 2015 stanovena srovnatelně dle kapitoly XIII., oddílu E položky 1d přílohy k vyhlášce č. 359/2009 jako těžké funkční postižení s číselnými hodnotami v rozmezí 50 - 70 %. Zvolena horní hranice procentního rozmezí 70 %. Stabilizace zdravotního stavu vyplývá z doloženého neurologického vyšetření MUDr. H. ze dne 16. 8. 2016. Míra poklesu pracovní schopnosti proto hodnocena ode dne 16. 8. 2016 nadále jako těžká dle kapitoly XIII. oddílu E, položky 1d, ale spíše při dolní hranici procentního rozmezí, avšak pro dělnické povolání zvolena středová hodnota 60 %.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v rozsahu a z hlediska námitek žalobce, které se týkaly nesprávného posouzení zdravotního stavu od 16. 8. 2016 a určení procentní míry poklesu jeho pracovní schopnosti od tohoto data, přitom byl soud vázán

skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2. s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalované o nároku žalobce na invalidní důchod. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 citovaného zákona, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 % avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 % avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Způsob posouzení pracovní schopnosti obsahuje § 39 odst. 3 až 8 zákona o důchodovém pojištění a prováděcí vyhláška č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity.

Při ústním jednání dne 25. 10. 2017 žalobce zopakoval skutečnosti uváděné v žalobě. Zdůraznil, že by rád chodil do práce, ale není to možné, protože nevydrží stát, padá. Žalovaná se z ústního jednání omluvila a souhlasila s tím, aby jednání proběhlo bez její účasti.

Protože se námitky žalobce soustředily do posouzení, zda jeho zdravotní postižení dosahuje od 16. 8. 2016 třetího stupně invalidity, doplnil soud posouzení zdravotního stavu žalobce posudkem PK MPSV, pracoviště Ústí nad Labem, v souladu s § 4 odst. 2 zák. č. 582/1191 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, dle kterého PK MPSV posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového zabezpečení.

PK MPSV se v posudku ze dne 12. 4. 2017 zcela neztotožnila se závěrem posudkové lékařky z námitkového řízení ČSSZ v Ústí nad Labem, protože již krátce po operaci bederní páteře došlo dle propouštěcí rehabilitační zprávy k významnému zlepšení klinického nálezu. V říjnu 2015, tj. 6 týdnů po operaci již neurochirurg popisoval významné zlepšení oproti předoperačnímu stavu. Opakovaně byla popisována chůze bez kompenzačních pomůcek, jistá, stabilní, s naznačenou stepáží více v pravo. PK MPSV neshledala z funkčního hlediska objektivní důvod k přiznání invalidity třetího stupně ani v období od 19. 8. 2015 do 15. 8. 2016, neboť v tomto období probíhala rekonvalescence s rehabilitací s následnou stabilizací zdravotního stavu a celkově toto období netrvalo ani jeden rok. Dle PK MPSV byla celková míra poklesu pracovní schopnosti u žalobce po celé posuzované období 60 %. U žalobce se jedná dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který dle rozsahu funkčního postižení odpovídá druhému stupni invalidity.

V souzeném případě PK MPSV vypracovala posudek v řádném složení, žalobce byl jednání PK MPSV přítomen a při jednání vyšetřen odborným lékařem z oboru neurologie. Soud ověřil, že PK MPSV měla pro posouzení zdravotního stavu dostatek podkladů. Vycházela ze zdravotní dokumentace praktické lékařky MUDr. Č. a posudkové dokumentace OSSZ a žalované, včetně lékařské zprávy, kterou žalobce přiložil k žalobě. Žalobce se při jednání PK MPSV také měl možnost ke svým subjektivním potížím vyjádřit. Z toho soud dovozuje, že onemocnění žalobce mohlo být řádně zhodnoceno dle posudkových kritérií.

Provedený důkaz posudkem PK MPSV byl soudem zhodnocen podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Při hodnocení posudku PK MPSV soud zjišťuje, zda byla během posudkového řízení

dodržena příslušná zákonná ustanovení upravující činnost PK MPSV a náležitosti posudku, posudek hodnotí z hlediska jeho úplnosti, objektivnosti a přesvědčivosti. Pokud soud neshledá žádné skutečnosti posudkový závěr zpochybňující, respektuje jeho závěr o hodnotě míry poklesu pracovní schopnosti, neboť sám nedisponuje pravomocí hodnotit zdravotní stav posuzovaného.

PK MPSV přesvědčivě určila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, a to ve shodě s předchozím posudkem lékařské posudkové služby žalované. Jedná se o zdravotní postižení podřaditelné pod kapitolu XIII., oddíl E položku 1d přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla dle výše uvedeného zařazení stanovena na 60 %. PK MPSV použila střední rozmezí s ohledem na funkční postižení obou rukou. Na samotný vleklý vertebrogenní syndrom bederní se stavem po opakované operaci PK MPSV použila dolní hranici 50 %, protože se nejednalo o těžké funkční postižení více úseků páteře s těžkými svalovými atrofiemi, se závažnými parézami. U žalobce rovněž nebyla přítomna významná porucha hybnosti končetin ani závažné poruchy funkce svěřačů.

Takové odůvodnění považuje soud za postačující a s ohledem na to, že nenalezl důvody vyvracející závěr o hodnotě poklesu pracovní schopnosti žalobce, má za to, že uvedeným posudkem PK MPSV bylo prokázáno, že žalovaná vycházela v období od 16. 8. 2016 ze správně zjištěného poklesu pracovní schopnosti o 60 %. Žalobce tedy v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl ve smyslu § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění invalidní pro invaliditu třetího stupně. Žalovaná vycházela ze správně zjištěného skutkového stavu, když uvedla, že žalobce je od 16. 8. 2016 invalidní pro invaliditu druhého stupně.

Soud nijak nezpochybňuje skutečnost, že žalobce trpí onemocněním, se kterým jsou spojena velká omezení a obtíže v jeho každodenním životě. Tento závěr soudu vyplývá z posudku PK MPSV i ostatních posuzujících lékařů, neboť všichni se, jak bylo již uvedeno výše, shodli na tom, že se v případě žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Tento dlouhodobě nepříznivý stav žalobce však nebyl při objektivním posouzení takové povahy, aby v tuto chvíli a především za daných zákonných podmínek zvrátil závěr o tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro invaliditu třetího stupně, nýbrž jen druhého stupně.

Pro úplnost je třeba dodat, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. věty první soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Správní soudnictví je tedy založeno na zásadě, že správní soud z vlastní iniciativy nepřezkoumává správní rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem. Protože žalobce napadl pouze výrok II. napadeného rozhodnutí, zabýval se soud pouze správností tohoto výroku a nemohl nijak zohlednit závěr PK MPSV, že k přiznání třetího stupně invalidity nebyl důvod ani v období od 19. 8. 2015.

Ze všech uvedených důvodů nebyla žaloba soudem shledána důvodnou a soud ji proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaná na ni nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. nárok.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Liberci dne 25. října 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Z. F., DiS.